

slissende schot was reeds door haar afgevuurd. En nu, een jaar later, komt de Heer PINKHOF plotseling met een sombere profetie over wat er gebeuren zal als de Maatschappij het standpunt, waarop hij zelf zich niet had kunnen handhaven, verlaat! Waarlijk, een geringe uiting van verbazing behoeft ook nu nog niet zoo geheel als een grapje te worden beschouwd.

Als ik PINKHOF den trouwen hoeder noem van onze beroepsbelangen, dan is dat inderdaad goed gemeend. Dat weet hij ook wel, want daarvoor kunnen wij elkaar te goed en juist in deze zaken van te nabij. Maar van zijn houding in deze begreep ik niets en begrijp ik nu nog maar weinig. Daarom zal ik hem geen booswicht vinden, maar ik heb het toch even willen zeggen. En niet omdat ik nu toevallig lid ben van het Hoofdbestuur, maar omdat ik er persoonlijk behoefte aan had. Want ik wilde ook aan zijn voorbeeld weer eens doen zien hoe moeilijk het is voor den belijder van het secret absolu zich gelijk te blijven en ik hoopte daardoor de gelegenheid te krijgen om ook van mijn kant nog eens te wijzen op het groote belang van de eindstemming en op de noodzakelijkheid dat die gehouden worde, niet als het ware met een hoeratje, zooals het er wel eens den schijn van had, maar na ampele overweging, met volkomen kennis van zaken. Wat er eigenlijk aan de zaak vast is, is destijds in een hoofdartikel (1897, II, blz. 729) gezegd. En er is zeker nog wel meer van te zeggen, maar van den kant der Commissie kregen wij die voorlichting niet.

Geloof mij, met mijn dank voor de plaatsing,

t. t.

PIJNAPPEL.

Oud-Beijerland, den 10den Mei 1899.

Mijnheer de Redacteur!

Men moet op het platteland wonen en daardoor de gelegenheid hebben de geschiedenissen van den dag als door een bioscoop voor zijn geestesoog te zien voorbijgaan om zich een juist denkbeeld te kunnen vormen van den strijd die geleid heeft tot het bedanken van Prof. SPRONCK als lid der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst.

Aan de eene zijde een vertegenwoordiger van een nog nieuwen tak van wetenschap, vol verwachtingen daarvan, verzekerd dat het lijden der menscheit daardoor zal verminderen; aan de andere zijde een sceptische geest die geleerd heeft dat wetenschappelijke theoriën vergankelijk zijn en dat er voor vele kwalen helaas geen kruid gewassen is.

Maar beiden werkers, uitstekend boven de gewone medici, het zoeken verkiezend boven het vinden. En bij dat zoeken komen ze tot verschillende conclusies en ontstaat er een strijd die, omdat zij krachtige en tegelijkertijd andere persoonlijkheden zijn, hevig moest worden. Want het is niet alleen een verschil in theoriën, het is een strijd tusschen karakters. Het eene eenvoudig, in taal en handelingen doorzichtig, recht toe en zonder omwegen van zich afslaande, het andere samengesteld, vol witz, vol humor, vol ironie, maar helaas dikwijls ook vol sarcasme. En nu zal Prof. FOKKER mij toestemmen, dat witz een tweesnijdend wapen is. Zij die haar voelen, want het is een

gevoelszaak, worden als zij het slachtoffer zijn er niet boos door, hoogstens spijtig als zij niet snel een gelijksoortig antwoord kunnen geven, zij die haar niet voelen worden boos, erger noch, achten zich gegriefd.

Dit is zoo waar dat iemand die veel met menschen in aanraking komt en zelf het orgaan voor de eigenschappen van Prof. FOKKER bezit, al aan de gezichten kan zien of men hem begrijpen zal. De strijd tusschen de Heeren DANIËLS en PINKHOF in de laatste nummers van het *Tijdschrift* over een zoo nuchter onderwerp als het beroepsgeheim is een bewijs voor mijn stelling. Het verbaasde gezicht waarmede sommige collega's de telken jare in het voorjaar in dit *Tijdschrift* verschijnende parisina begroeten is dit eveneens. Niets is echter gevaarlijker dan het optreden van derden in dergelijke quaesties. „Afblijven, ze zelf uit laten vechten”, is ons reeds in onze jongensjaren, als kameraden aan het bakkeleien waren, voorgehouden. Dit geldt zeker nu de strijd tusschen de Hoogleraren onderwerpen betreft waarover de gewone medici niet bevoegd zijn uitspraak te doen. Het is daarom jammer dat de Afdeeling Zeeland het woord beleedigend heeft uitgesproken. Dit woord heeft zoo verwarrend gewerkt, dat Prof. SPRONCK wiens naam nog deze week in de courant stond in verband met de Tentoonstelling te Arnhem gemeend heeft als lid der Maatschappij, van wie die Tentoonstelling uitgaat, te moeten bedanken.

Wij hopen, dat „Zeeland” zal begrijpen te ver te zijn gegaan. Er is een spreekwoord „goed Zeeuwsch goed rond”. Dat beteekent dat men zegt waar het op staat, maar niet minder, dat men er geen been in ziet zijn woorden, als zij verkeerd blijken, terug te nemen. Mijn schrijven wil daartoe opwekken. Laat Zeeland het woord beleedigend, Prof. SPRONCK zijn bedanken terugnemen en laten beiden beloven, dat zij elkander dezen zomer als verwante feestgenooten te Arnhem zullen terugzien. Dr. J. F. PH. HERS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Een heldhaftig arts. *The Lancet* van 13 Mei maakt melding van een moedige daad van een geneesheer, R. J. BRUNS, die in een geval van phosphorvergiftiging de maaghevel, die niet goed werkte, met eigen mond heeft uitgezogen. Hij heeft daarop eenigen tijd geleden aan verschijnselen van phosphorisme, doch is thans hersteld.

PARIJS. — Een nieuwe wijnbereiding. Hoewel het reeds sedert PASTEUR bekend was, dat de eigenaardige geur en smaak en het hooger of lager alcoholgehalte, waardoor verschillende wijnen kenbaar zijn, afhankelijk zijn van de bijzondere gistcellen, die zich op de verschillende druivensoorten bevinden, en hoewel men (zie dit *Tijdschrift* 1896, Dl. I, n°. 1) van deze kennis reeds gebruik heeft gemaakt om aan biermout de eigenschappen van verschillende wijnen te verschaffen, heeft men haar bij de wijnbereiding